

»Primiți Duh Sfânt« - Ioan 20,17-23

Probabil că nu există nici un loc din Scriptură care să nu fi fost deja scos din context; dar nu este nici un loc din Scriptură care să fi fost incorect interpretat mai mult ca textul pe care l-am citit. Este imposibil să se înțeleagă sensul deplin al comunicărilor foarte deosebite ale Domnului și felul Său de a proceda cu Maria și să se priceapă cuvintele Sale și faptele Sale din seara aceea dacă nu se ține seama de faptul că toate acestea sunt în strânsă legătură cu învierea Sa dintre morți, și anume ca Fiul al lui Dumnezeu. Epistola către Romani capitolul 1 versetul 4 spune că El a fost dovedit ca Fiul al lui Dumnezeu prin învierea morților. Exact acest punct de vedere este scos în evidență în mod deosebit de Duhul Sfânt aici în evanghelia după Ioan capitolul 20. Nu este vorba că El înviază pe alții, ci că El Însuși înviază. Totala simplitate în fenomenele însoțitoare exterioare ale învierii, veșmintele bine orânduite puse alături, »ștergarul care fusese pus pe capul lui Isus nu era cu fâșiile de pânză, ci împăturit și pus într-un alt loc singur«, - toate acestea erau pentru ochiul nepărtinitor indicii clare că totul, oricât ar fi fost de minunat, trebuie să se fi desfășurat fără grabă și în liniște, ca și cum cineva după o noapte odihnitoare s-ar fi ridicat din pat. Și așa a fost, era Fiul lui Dumnezeu, Cel care a înfăptuit lucrarea harului, pe care I-a încredințat-o Tatăl s-o facă. El nu numai a fost înviat prin puterea lui Dumnezeu. Aceasta la locul ei este adevărat și în alte locuri din Scriptură este accentuat acest fapt. Dumnezeu L-a înviat dintre morți; Pavel ca și Petru insistă asupra acestui fapt. Dar tot așa de adevărat este și că El Însuși a înviat dintre morți. »Dărâmați Templul acesta«, așa a spus El Însuși într-un loc mai înainte în această evangheliie, »și în trei zile îl voi ridica«. »Am putere s-o (*viața*) dau«, spune El în capitolul 10, »și am putere s-o iau iarăși«. Acolo El adaugă categoric: »Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu«. Deci la El era nu numai o ascultare desăvârșită, o identificare cu voia Tatălui, ci și acea putere dumnezeiască, prin care El în învierea dintre morți S-a dovedit a fi Fiul lui Dumnezeu. Era aceeași putere, dar mult mai binecuvântată în exteriorizarea ei, în care El Însuși a înviat morții: fiica lui Iair, fiul văduvei din Nain, Lazăr și alții. Așa a spus El cu privire la Lazăr: »Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie slăvit prin ea.«

Astfel El Însuși înviază dintre morți. Dar chiar și Petru și Ioan dovedesc cât de puțin a pătruns până în acel moment în mintea lor adevărul despre învierea Sa potrivit Scripturii. Ioan relatează, și anume spre rușinea lui și a lui Petru, că ei *au văzut* și au crezut. Amândoi – știm aceasta – erau adevărați copii ai lui Dumnezeu; dar aveau puțină înțelegere cu privire la gândurile lui Dumnezeu. Ei încă nu au înțeles acel „trebuie” al Scripturii (Luca 24,44-46); de asemenea ei nu au văzut harul și slava lui Dumnezeu în Persoana Fiului Său, așa cum ele se văd pe deplin în învierea Sa. Ei au văzut faptele, au acceptat dovezile, și cu toate acestea s-au întors și s-au dus acasă. Acesta este totdeauna rezultatul sărăcăcios, când faptele și dovezile sunt apreciate numai de duhul omului, chiar dacă urmările sunt corecte.

La Maria a fost altfel. Ea era tot așa de puțin familiarizată cu slava învierii sau cu ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre ea, ca și Petru și Ioan. Dar ea a găsit în Domnul Isus răspunsul la dorința inimii ei, și de aceea ea era acum plină de întristare, că nu putea să facă altceva, decât să rămână pe locul unde a fost pus trupul Lui. Ea nu s-a lăsat ușor mulțumită, așa cum au făcut cei doi apostoli. Realmente ea nu se simțea acasă în această lume și de aceea nu se putea despărții de mormântul gol al Mântuitorului. Vedem de asemenea cât de deplin toate gândurile ei, toată dragostea ei era pentru Domnul Isus. Când a mai privit încă o dată în

mormânt, pe care mai înainte l-a văzut gol, (căci așa a relatat ea celorlalți, conform realității) acum vede acolo doi îngeri îmbrăcați în alb, stând în locul unde fusese culcat trupul lui Isus, unul la cap și altul la picioare, ea nu este umplută de neliniște și frică, așa cum se spune despre femei în alt loc. Ce spaimă și ce surpriză ar fi dat naștere la ea o astfel de înfățișare în împrejurări normale! Dar evanghelia noastră nu relatează nimic despre astfel de emoții. Inima ei era așa de plină de dorința după Domnul Isus, care a fost luat de la ea, că – așa am putea spune – chiar prezența tuturor îngerilor ar fi impresionat-o relativ puțin. Cei doi îngeri o întreabă: »Femeie, pentru ce plângi?« Răspunsul ei vine din adâncul inimii: »Pentru că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus. Zicând aceasta, ea s-a întors și a văzut pe Isus stând acolo în picioare.« Dar deoarece ea nu recunoaște imediat pe Domnul și gândește că ar fi grădinarul, ea răspunde la întrebarea Lui: »Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus și mă voi duce să-L iau.« Este necesar numai un singur cuvânt ca să se întoarcă la locul de unde a fost alungată și să i se spună adevărul. Cu acest singur cuvânt i se revelează Domnul Însuși. Era glasul Lui, glasul Păstorului cel bun, care cheamă oile Sale pe nume: »Maria!«, spune Domnul Isus. Ea se întoarce imediat spre El și I se adresează cu cuvântul »Rabuni!«, care tradus înseamnă „învățător”. Urmează apoi cuvintele cu care vreau să mă ocup puțin.

»Nu Mă atinge« nu redă nicidecum corect sensul. Deoarece aici sunt unii care au cunoștințe din Scriptură și, așa cum presupun, mulți dintre dumneavoastră sunt capabili să judece ce spun, mă simt cu atât mai liber să spun deschis și clar ce consider că este adevărat. Fapt este că cuvântul care stă aici în Scriptură include în sine mult mai mult decât „a atinge”. Acest verb ar fi trebuit tradus mai bine prin „a pipăi, a prinde, a apuca”. Aceasta este valabil și pentru Coloseni 2, asupra căruia vreau să atrag scurt atenția. Apostolul se referă acolo la contrastul dintre cerințele tradiției Legii și cele ale unui Hristos mort și înviat, cu intenția ca tot ce abate de la Hristos să fie dat la o parte din cale. O vorbire ca aceea „nu atinge, nu gusta” stă pentru totdeauna înapoia noastră. Ea ar putea fi valabilă pentru oamenii care trăiesc încă totalmente în lumea aceasta, și nu pentru aceia care au murit împreună cu Hristos. Așa cum știe oricine a verificat aceasta, subiectul despre care este vorba aici este prezentat invers în traducerea obișnuită a Bibliei în engleză. Ar trebui să înceapă cu „nu lua”, apoi „nu gusta” și în cele din urmă nici măcar să „nu atingi”. Este deci o ordine descendentă, în care la ceea ce stă mai aproape, și anume „a lua”, vine mai întâi, apoi „a gusta”, ceea ce este mult mai puțin, și în final să nu aibă loc nici măcar o atingere. În felul acesta încearcă omul firesc să se apere de necurății, așa își ocrotește el carnea; un alt mijloc nu are. Pentru fire este numai acest mijloc de ajutor, și anume, multele planuri bune și lupta împotriva răului, ca să nu fie biruit de răul din lumea aceasta. Creștinismul adevărat este cu totul altfel. El este revelarea unui Eliberator, Dumnezeu și Om într-o singură Persoană, care vine în lume, moare pentru ispășirea răului, biruie totul, înviază biruitor în prezența lui Dumnezeu, și în final introduce acolo pe toți ai Săi. Aceasta leagă pe creștin de Hristos pe baza lucrării Sale de împăcare și a triumfului Său la dreapta lui Dumnezeu. Creștinism este realizarea practică a acestui plan de mântuire prin Duhul Sfânt, mai întâi în sufletele celor care cred, și în final în viitor și în viața lor. Aceasta este marea învățătură a epistolelor către Coloseni și Efeseni. Deci ce mai au a face aceia care sunt binecuvântați împreună cu Hristos și au murit față de lume, cu astfel de rânduiri „nu lua, nu gusta, nu atinge”?

Eu sunt sigur, că acesta este sensul corect al cuvântului „a atinge” din Ioan 20,17, și fiecare, care este în stare să judece aceasta, va fi de acord cu mine în această privință. Nu este nicidecum vorba de o interpretare care ar putea fi numită „ciudată” de către cei care au altă

păreră. Eu nu pot înțelegă, de ce vorbește cineva în felul acesta, căci nici o interpretare bună și corectă a Cuvântului nu este ciudată. Dacă o păreră este susținută de mulți sau de puțini, aceasta nu spune nimic despre autenticitatea ei. Dar oricum ar fi, ce spun acum va fi recunoscut de persoanele cu păreri foarte deosebite, sub premisa că ei vor cerceta cu grijă întrebarea despre care vorbesc. Cine face aceasta va găsi că adevăratul sens al cuvintelor Domnului adresate aici Mariei nu este „nu Mă atinge”, ci „nu Mă apuca”. El îi spune să nu se lase mânată de impulsul ei natural, ca să-L cuprindă. Aceasta este confirmat prin aceea că în textul original în limba greacă este folosit un cuvânt care are sensul de a apuca neîntrerupt. În epistola către Coloseni este altfel: acolo este vorba de o acțiune singulară, care poate fi foarte în grabă. Aici însă înseamnă, păstrând sensul exact: „Nu mă cuprinde permanent, nu te agăța permanent de mine!” Acesta este sensul acestui cuvânt și forma lui gramaticală.

Mie mi se pare că aceasta oferă textului din Scriptură mai multă putere și precizare; căci Maria Magdalena reprezintă aici pe cineva care se ține strâns de Domnul Isus ca fiind speranța poporului Său și împlinirea dorinței inimii sale, cineva, care se întristează de lipsa prezenței Domnului în trup, cineva, care întrucâtva se bucură chiar și la gândul la trupul mort al Domnului, chiar dacă această bucurie este amestecată cu întristare. Putem deci ușor înțelegă că ea dorește să-L îmbrățișeze pe Mântuitorul de îndată ce Îl recunoaște. Aceasta devine cu atât mai evidentă cu cât în evanghelia după Matei femeile Îi cuprind picioarele, și El nu numai că le permite, ci El primește gestul ca un omagiu venit din partea lor. Da, mai mult chiar, în același capitol al evangheliei după Ioan găsim chiar cum Domnul îi cere necredinciosului Toma să-și pună mâna în coasta Lui.

Învățăături prețioase ne sunt oferite, dacă noi vom studia mai îndeaproape aceste moduri de a proceda diferit al Domnului, care au avut loc aproape în același timp. Aceeași acțiune El o refuză o dată, apoi o primește, și în final cere chiar să se procedeze așa. Cu siguranță El avea intenții înțelepte în această privință. Noi nu avem voie să gândim că Domnul a iubit mai puțin pe Maria Magdalena decât celelalte femei, care L-au urmat din Galileea. Dar în ce constă diferența? Cum să ne explicăm faptul că Duhul Sfânt ne arată în evanghelia după Matei cum El primește omagierea prin contactul corporal, și în evanghelia după Ioan cum El o respinge? Motivul pentru aceasta este foarte simplu și foarte instructiv. În prima evanghelie avem lepădarea lui Mesia de către popor, de către iudei, și scopul final pentru care Dumnezeu în harul Său folosește această lepădare, prin aceea că în timpul intermediar El trimite Evanghelia la națiuni și din mijlocul lor cheamă ucenici, deoarece națiunea aleasă a lepădat pe Împăratul ei. Dar ce minunat este, că harul lui Dumnezeu refuză într-o oarecare măsură să rămână inactiv! El trebuie să se arate în puterea dragostei, și chiar dacă iudeii îl desconsideră, El nu putea să facă altceva, decât să caute căi noi pentru o binecuvântare mult mai mare. Dacă poporul Lui din vechime a părăsit harul Lui, atunci a fost altul, sărac și nenorocit, care în trecut a savurat puțin din dragostea Sa. Dacă poporul Său a fost așa de necredincios, de nemulțumitor și de orb față de Soarele din înălțime, care i-a cercetat, și această nemulțumire a culminat în lepădarea și omorârea lui Mesia al lor, atunci Dumnezeu, după ce Dumnezeu a folosit această lepădare a lui Mesia pentru înfăptuirea lucrării de mântuire, trimite vestea bună la toate națiunile de sub cer. Și totuși evanghelistul Matei în toată prezentarea harului nemărginit al lui Dumnezeu față de națiuni ne arată cum acele femei din Galileea cuprind picioarele Domnului înviat și Îl omagiază. Nu ne arată aceasta, că El poartă grijă ca nădejdea lui Israel să rămână păstrată pe un fundament statornic, cu toate că Mesia a fost respins și Dumnezeu voia ca această respingere să slujească la împlinirea propriilor Lui intenții de har?

Este adevărat că deoarece ei au respins pe Mesia al lor, aceasta era pierzarea lor, dar era aceasta totul? Desigur judecarea lor era justificată, dar ce va face harul? Va veni un timp în care îndurarea lui Dumnezeu va atrage inimile lor impenitente spre El, Cel pe care ei L-au disprețuit așa de mult timp. Prin aceasta El va lega speranța lor cu tronul Omului glorificat așa de nedespărțit, că ei, atunci când va veni momentul pentru dreapta judecată a lui Dumnezeu asupra lumii, vor fi reprimiți prin har. Atunci ei vor vedea că lanțul îndurării divine este așa de tare forjat în moartea și învierea Domnului, că ea va constitui un fundament de neclintit pentru împlinirea făgăduinței lor. Atunci, în acele zile de viitor, Dumnezeu îi va binecuvânta în harul Său potrivit cu dimensiunea deplină a planurilor Sale.

După părerea mea aceasta se vede clar din evanghelia după Matei și din alte locuri din Scriptură. Ultimul capitol din evanghelia după Matei ne redă în adorarea adusă de femei, un tablou care se referă la viitor; acolo este mai mult decât o aluzie, ca în capitolul 24. Femeile din Galileea sunt un model al acelei rămășițe dintre iudei, care în ultimele zile va fi condusă prin har la Domnul Isus, va căuta și va găsi în El pe Domnul așteptat și de asemenea Îl va privi și se va lega de El. Domnul nu va respinge adorarea adusă de ea. Forma omagierii ne lasă să recunoaștem că El va fi realmente în trup, atunci când El va reveni să Se întâlnească cu poporul Său ales. Un iudeu nu este solicitat niciodată ca iudeu să umble »prin credință, și nu prin vedere«, așa cum este solicitat un creștin. Căci el va vedea cu adevărat pe Domnul, așa cum se spune în Zaharia 12: »își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns«. Dar ei *Îl vor vedea* pe El. Ei nu numai vor crede în El, ci și *Îl vor privi*. Faptul că femeile din Galileea primesc și cuprind pe Domnul, și că El primește omagiul adus de ele, ne arată cum El în marea lui credincioșie și îndurare acționează față de rămășița vechiului popor Israel, atunci când va veni ca să domnească peste ei aici pe pământ. Din același motiv, cred eu, aici în evanghelia după Matei nu avem nici o relatare despre înălțarea la cer, ceea ce este de neînțeles de critici, dar pentru fiecare credincios este foarte de înțeles. Amintirea înălțării Sale la cer ar fi fost cu totul ne la locul ei în acest context, față de care prezența Sa în trup între ei și lipsa oricărui cuvânt cu privire la înălțarea Sa la cer în acest capitol Îl face să stea înaintea privirii noastre ca bucuria veșnică a tuturor acelor al căror necaz El l-a văzut și l-a alungat în îndurarea Sa. În evanghelia după Ioan capitolul 20 avem opusul. Acolo vedem o femeie copleșită cu totul de sentimentele ei iudaice și care ține încă cu tărie la așteptările care acum, când Domnul era înviat din mormânt, în mod normal ar fi trebuit să fie prețioase pentru un iudeu. Aceasta cu atât mai mult cu cât crucea și mormântul Domnului Isus le-a distrus tuturor pentru un timp această speranță. De aceea ea nu a cedat să se despartă de Domnul și în această revărsare de sentimente ea vrea să-L cuprindă. Dar El o roagă să nu facă aceasta: »căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu«. Începând din momentul acesta El vrea să fie cunoscut într-un alt fel. El era pe punctul să părăsească singura scenă în care rămășița lui Israel mai stătea încă în legătură cu Mesia. Nu ca și cum această speranță ar fi dispărută pentru totdeauna – nu, la timpul hotărât și la locul hotărât ea va înflori din nou. Pentru momentul de față El pune deoparte o rămășiță din Israel. Efectiv prin aceasta a început creștinismul. »Domnul«, așa se spune, »adăuga, în fiecare zi, la numărul lor, pe cei care trebuiau să fie mântuiți.«

Maria Magdalena era un fel de exemplu pentru aceasta. Până în momentul acesta ea a ținut cu tărie la speranța că Domnul va veni și va aduce aici pe pământ în mijlocul lui Israel slavă și binecuvântare. Dar Domnul îi face acum clar, că acesta nu este felul în care El va da acum binecuvântare. Niciunde în această evanghelie nu se vorbește despre o astfel de binecuvântare. El dorea să fie cunoscut de creștini ca Unul care S-a înălțat la Tatăl, și de aceea

nu era timpul să fie ținut cu tărie aici jos pe pământ. Să presupunem că aceasta ar fi fost totuși posibil, totuși nici pe departe nu ar fi fost așa de prețios ca ceea ce mișca inima Lui acum și ceea ce prin această femeie din Magdala, care se minuna de toate acestea, a transmis ucenicilor Săi. Prezența Lui la dreapta lui Dumnezeu nu însemna o prăpastie între El și ai Săi, ci dimpotrivă, legătura cea mai intimă și cea mai strânsă de imaginat între El și ei. S-ar putea să pară un fel ciudat de păstrare a unității. În orice caz ea nu corespunde gândurilor cărnii. Fapt este, că nu carnea este mijlocul unirii noastre cu Mântuitorul și că această unire nu va fi caracterizată prin nimic ce corespunde cărnii. Cu privire la Israel aceasta era corect cu privire carne, căci El S-a născut între ei; în ceea ce privește descendența Sa El era iudeu. Dar ca creștini noi nu Îl cunoaștem în felul acesta, ci mult mai mult în opoziție cu aceasta, așa cum spune apostolul Pavel: »Chiar dacă am cunoscut pe Hristos după starea firească, totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta« (2 Corinteni 5). Nu, noi Îl cunoaștem într-un fel mult mai bun. Să-L cunoști aici pe pământ ca Mesia era cu certitudine o binecuvântare mare și în cazul femeilor din Galileea Domnul dă o arvună despre faptul că aceasta se va împlini în viitor. Dar toate acestea nu înseamnă că noi avem în aceasta un model de felul cum noi creștinii cunoaștem pe Domnul Isus.

Natura privilegiilor noastre este că Hristos, după ce El a înfăptuit lucrarea de mântuire, Își ocupă locul ca Om ceresc la dreapta lui Dumnezeu. Ca urmare acestui fapt esențialul creștinismului constă nu numai în aceea că binecuvântarea coboară de la Dumnezeu pe pământ, cu toate că aceasta este pe deplin adevărat, căci prin aceasta s-a netezit cărarea pentru binecuvântările cerești. Însă scena și caracterul binecuvântării noastre sunt cerești, ea este în Persoana Celui Preaslăvit, care a coborât și acum este acolo sus și noi putem ști că noi suntem binecuvântați împreună cu El acolo sus. Când este vorba de revelarea lui Dumnezeu, nimic nu este mai bogat în binecuvântare pentru noi decât contemplarea Domnului Isus în căile Sale aici pe pământ. Dar ceea ce caracterizează poziția și legătura noastră cu El acolo sus, se găsește exclusiv în El, în El, Cel care prin Sine Însuși a făcut curățirea păcatelor și a restaurat onoarea lui Dumnezeu în toate care au lezat natura lui Dumnezeu în lumea aceasta. Hristos a intrat acum în cer și El este revelat acolo sufletelor noastre, și acolo noi suntem uniți cu El. Așa după cum El trebuia să intre în cer pentru acest scop, tot așa a trebuit să coboare Duhul Sfânt. Deci prezența Duhului Sfânt aici pe pământ este răspunsul necesar al lui Dumnezeu la lipsa Domnului Isus, la șederea Lui la dreapta lui Dumnezeu, după ce El a înfăptuit lucrarea de mântuire. Aceste două adevăruri sunt pilonii mari, de nezugduit ai creștinismului.

Acesta este deci sensul cuvintelor Domnului adresate Mariei Magdalena, când o roagă, să nu Îl cuprindă. El nu se suise încă la Tatăl Său. El voia ca El să fie cunoscut acum de ei, ca Cel Înălțat și glorificat la dreapta Tatălui. Începând din momentul acesta credincioșii trebuiau să stea în legătură cu El în această nouă poziție – scoși din așteptările și gândurile lor de până acum, și aduși într-o legătură vie cu dragostea și gloria în care El Însuși a intrat acum, cu casa Tatălui de acolo de sus.

Vreau să mă refer aici la un loc din Vechiul Testament, care nu totdeauna este înțeles corect, dar care luminează lucrarea actuală a lui Dumnezeu. În Mica 5 găsim cunoscutul loc referitor la nașterea Domnului: »Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între miile lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel care va stăpâni în Israel și a cărui origine este din timpuri străvechi, din zilele veșniciei.« Aici găsim nașterea Lui ca Om, dar și gloria lui veșnică: Cu toate că El a fost născut ca iudeu și dintr-o femeie, El era totuși »din timpuri străvechi, din zilele veșniciei.«

Cine era Acesta nu este greu de constatat. El este Același care este descris în primul verset al capitolului. El este Stăpânitorul lui Israel, despre care se spune, că ei »vor lovi cu nuiuaa peste obraz« pe Judecătorul lui Israel. Aici este foarte clar vorba despre umilirea lui Mesia. El Se va naște în Betleem, care aparține lui Iuda, și cu toate acestea El este din veșnicie. El este tot așa Dumnezeu precum este Om. Avem deci în acest verset un rezumat al adevărilor importante și binecuvântate referitoare la Domnul Isus Hristos, pe care nici un om – oricât ar fi fost el de inteligent – nu le putea vedea mai dinainte, dar pe care Dumnezeu în atotștiința Sa absolută le-a prezis în toată simplitatea și în totalitatea lor. Toată greutatea vinei lui Israel constă în aceea, că ei L-au »lovit cu nuiuaa pe obraz«, fără să țină seama de Persoana Sa și de faptul că El era Judecătorul lor. »De aceea îi va părăsi«, se spune în versetul al treilea, și aceasta a avut realmente loc. Judecătorul lovit al lui Israel a părăsit pentru un timp pe Israel, »până la timpul când va fi în dureri cea care are să nască.« În Apocalipsa 12 vedem cum naște o femeie, căreia i s-a acordat onoare mare. Planul lui Dumnezeu pentru timpul din urmă este mare. Aceasta este primul lucru, care ne este arătat. Apoi vine timpul balaurului și lupta pentru posedarea pământului și a poporului pământesc continuă până când Judecătorul lui Israel va reveni. Vechiul popor pământesc va ocupa atunci din nou locul lui pe pământ, dar începând din acest moment sub conducerea lui Mesia. Auzim deci aici de o întoarcere a căilor lui Dumnezeu în timpul din urmă pentru împlinirea intențiilor Sale de har cu iudeii. Până la ce punct am ajuns noi în zilele noastre în această privință? Hristos a venit și a fost lepădat de poporul Său pământesc, și El i-a părăsit. Începând de la cruce Dumnezeu nu i-a părăsit numai ca națiune; El cheamă o rămășiță dintre ei, ca s-o unească cu credincioșii dintre națiuni ca trup al lui Hristos. Aceștia sunt aceia despre care citim în Faptele Apostolilor 2: »Și Domnul adăuga, în fiecare zi, la numărul lor, pe cei care trebuiau să fie mântuiți.« Dar când apoi a sosit momentul pentru realizarea planurilor viitoare și veșnice ale lui Dumnezeu cu privire la Israel, se spune: »și rămășița fraților Săi se va întoarce la fiii lui Israel«, (în loc, ca acum, să fie scoși dintre ei, ca să constituie o parte a Adunării). *Astăzi* ei pierd complet caracterul lor israelitic, ca să constituie omul nou (Efeseni 2,15); *atunci* însă ei se vor întoarce la vechile planuri și căi ale lui Dumnezeu cu poporul Său pământesc. Eu mă bucur mereu de felul cât de minunat adevărurile vechi stau în armonie cu adevărurile noi în Biblie. Tocmai în aceasta constă roada și dovada că noi am înțeles bine adevărul, că noi prin această înțelegere suntem făcuți capabili să vedem acolo o ordine nouă și o frumusețe, pe care fără această cunoaștere nu putem s-o vedem, ci am vedea numai o mulțime confuză de lucruri care nu au nici o legătură unul cu altul. Însă în momentul când Dumnezeu spune cu privire la o anumită parte a adevărului: »Să fie lumină!«, vom vedea cum totul devine altfel. Chiar dacă este adevărat, că această lumină crește, totuși Dumnezeu ne va lăsa mereu să simțim, cum această lumină nouă îmbogățește lumina veche. Nimic nu va fi așa de mult o cheie pentru adevăr ca un principiu care la început părea să fie numai încurcătură și o parte din făgăduințele lui Dumnezeu. Realitate este însă că nici un plan al lui Dumnezeu nu va rămâne neîmplinit. S-ar putea să fie necesar un timp de așteptare. Inima dorește de mult împlinirea. Se pare că necredința ar avea dreptate. În final însă numai credința are dreptate, și fiecare cuvânt, pe care l-a spus Dumnezeu, se împlinește, fiecare plan va fi îndeplinit fără greșeli, și toate acestea prin moartea lui Hristos.

Aici deci Domnul revelează ceva absolut nou, prin aceea că El începe la iudeii pe care îi interesează cel mai mult. În evanghelia după Ioan se poate observa cum totul se învârtă în jurul Persoanei Sale. Aici nu este vorba de perioade de timp, ci mai degrabă de El Însuși, și

anume despre El în înălțarea Sa la cer. Dacă ne sprijinim pe lucrarea Sa de mântuire și începând de aici vrem să facem alți pași ca creștini, atunci nu există nimic care să fie mai important. Nu privi la altceva, căci toate persoanele din această scenă sunt relativ lipsite de importanță. Dacă scoți pe Hristos din creștinism, ce mai rămâne atunci? Și în afară de aceasta, crezi tu că Duhul Sfânt Își va pune vreodată pecetea, dacă Domnul Isus este dezonorat, dacă Persoana Lui este dată la o parte, dacă lucrarea Sa și slava Sa sunt defăimate?

Noi am văzut deci, cum Domnul Isus îi spune mai întâi Mariei, că El era în momentul când să plece la Tatăl și că de aceea o onorare trupească era incompatibilă cu felul în care El voia să Se reveleze, și așa cum este El prezentat aici în toată evanghelia. Dacă privim relatarea lui Ioan în ansamblul ei, vom găsi că mărturia ei constă din două părți mari. Prima parte este revelarea Persoanei și lucrării Fiului lui Dumnezeu. A doua parte este revelarea unui Altul, de asemenea o Persoană divină, care Își ocupă locul la ucenici jos pe pământ, după ce Hristos va fi părăsit scena. În aceasta constă creștinismul; căci Hristos este subiectul credinței, și Duhul Sfânt este puterea care face realitate slava lui Hristos în inima unui creștin și în Biserica lui Hristos.

În mesajul pe care îl primește Maria de la Domnul și pe care îl transmite ucenicilor avem ceea ce pentru noi creștinii este foarte semnificativ: »Du-te la frații Mei!« Aici avem prima amintire clară a relației în care toți creștinii pot veni la El începând din momentul acesta. »Du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.« Deci Domnul Isus ne aduce nu numai într-o anumită relație cu Sine Însuși (ceea ce în sine însuși are o însemnătate nespus de mare), ci El descrie foarte clar și relația noastră cu Dumnezeu. Această relație este cu totul altfel decât vechile binecuvântări obișnuite. Nu este revelarea puterii Sale pentru protecția pelerinilor Săi slabi aici pe pământ. Aici nu auzim nimic despre Dumnezeul Atotputernic. Nu este amintit nimic de căile Lui de guvernare cu Israel, atunci când El, Iehova-Dumnezeu, locuia în mijlocul poporului Său. Aici totul se referă la Hristos, care este în momentul să intre în slavă. În acest sens El spune: »Du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.« Ce minunat! Ce este Tatăl pentru *Fiul*, aceasta este El și pentru *fii*, ce era El, Tatăl, ca Dumnezeu pentru Acel Om preaslăvit, care a îndepărtat păcatul, același este El și – și nu mai puțin – pentru aceia ale căror păcate au fost ispășite. Dumnezeu a fost deplin revelat nu numai ca Dumnezeu și Tată al Domnului nostru Isus, nu, El este același și pentru noi astăzi pe baza lucrării Sale de mântuire și a învierii Sale.

Eu nu vorbesc acum despre o cunoaștere neclară a lui Dumnezeu, cum acționează El părintește în căile Sale cu oamenii. Noi știm bine că Israel, când va ajunge în mare necaz, va implora cu cuvintele prorocului Isaia: »Totuși Tu ești Tatăl nostru! Căci Avraam nu ne cunoaște și Israel nu știe cine suntem; dar Tu, Doamne, ești Tatăl nostru, Răscumpărătorul nostru, Numele Tău este din veșnicie.« Aceste cuvinte nu descriu nicidecum relația în care ei stau față de Dumnezeu; aceste cuvinte sunt ca să le dea mângâiere, asemenea cum probabil i se spune unui copil orfan de pe stradă: „Copilul meu, ție nu ți-a mers bine; începând de acum vreau să fiu tatăl tău!” Desigur aceasta nu ar însemna o adoptare formală a acestui copil ca fiu sau ca moștenitor, și nici nu va fi înțeleasă în felul acesta. Israel putea să spera la o astfel de poziție numai ca națiune, așa cum vedem din cartea Exod capitolul 4. Aici în evanghelia după Ioan capitolul 20 este vorba de mult mai mult. Unul a coborât pe pământ, care era Fiul, care cunoștea pe Tatăl așa cum nimeni altul nu-L cunoștea. A venit Unul, care pe pământ și ca Om era așa de desăvârșit subiectul plăcerii Tatălui, cum a fost mai înainte ca Dumnezeu în

prezența lui Dumnezeu; căci niciodată El nu a spus nici un cuvânt, niciodată nu a avut vreo pornire a inimii, vreun singur gând sau singur motiv care să nu reflecte în chip desăvârșit bunătatea și dragostea lui Dumnezeu Însuși. Numai Domnul Isus a corespuns realmente în duh, în natura Sa și în căile Sale a tot ce se găsește în Dumnezeu. Când El a privit din cer jos pe pământ, El a găsit pe Unul de care se putea totdeauna bucura. Nici măcar în tot cerul nu era o creatură care ar fi putut chiar și numai pentru o clipă să-I îndepărteze ochii și inima de la privirea Fiului Său pe pământ. El privea în jos spre o lume de păcat și răutate, al cărei miros de lepră se ridica totodată permanent spre cer. Câteodată a trebuit ca loviturile grele ale judecății să cadă asupra omului vinovat. Dar acum, pentru prima dată de la începutul lumii, El vedea – dacă avem voie să ne exprimăm așa – nu numai o strălucire îndepărtată a slavei Sale, ca de exemplu în Enoh sau Noe și mai departe până la nașterea Acestui Preaslăvit, nu, acum era El Însuși, Fiul Său, așa că cerul se putea deschide și Dumnezeu, Tatăl, putea să trimită Duhul Sfânt, ca să-L evidențieze ca Om – să observăm aceasta. Cum ar fi putut să fie altfel? Nu era vorba să trimită Duhul Sfânt asupra Lui ca Dumnezeu. El a fost ca Om uns cu Duhul Sfânt. »Pe El Dumnezeu, Tatăl, L-a uns« - »pe Fiul Omului«. Și tocmai aceasta este ceea ce este așa de prețios și binecuvântat, și anume, că Dumnezeu Însuși a trebuit să privească spre pământ spre un Om, pentru ca în El să găsească pentru prima dată ceea ce satisfăcea sentimentele Sale, toată inima Sa, întreg caracterul moral al lui Dumnezeu, toată simpatia Sa.

Acum însă a intervenit o schimbare enormă. Cerurile se învăluie în întuneric, și în acest întuneric adânc Dumnezeu Însuși a tratat cu El. Era aceeași oră în care a fost permis omului să se ridice sub conducerea lui satan împotriva lui Mesia cel lepădat și să-L biruiască. Și în această scenă se revărsa judecata lui Dumnezeu asupra păcatului. El a luat păcatul pe Persoana Sa sfântă, ca jertfă pentru păcat. Aici devine vizibilă toată maiestatea Sa, toată oroarea Sa împotriva răului. A sosit clipa îngrozitoare a răzbunării. Judecata divină asupra întregii răutăți, împotriva toatei indiferențe, împotriva toatei nedreptăți față de semeni, împotriva toatei răzvrătiri față de Dumnezeu a lovit pe Cel sfânt. Deci această oră era nu numai »ceasul vostru«, ceasul omului, și nici nu era numai ceasul întunericului. Înainte de toate era și ceasul lui Dumnezeu, în care sfințenia Lui neîngrădită s-a descărcat pe capul Purtătorului păcatului, pe propriul Lui Fiu, care S-a dat pe Sine Însuși, Mielul de jertfă, care a purtat la cruce judecata asupra păcatelor noastre. Urmarea a fost că toată mânia lui Dumnezeu, tot ce El simțea cu privire la păcat, fără vreo cătuși de mică circumstanță atenuantă, prin care mânia Lui să fie stăvilită, s-a revărsat asupra Fiului lui Dumnezeu și ea s-a liniștit. În felul acesta mântuirea prin sângele Său este desăvârșită. Dumnezeu nu mai are nimic de spus – nu a mai rămas nimic, care să nu fi căzut deja asupra Domnului Isus, ca să restabilească onoarea lui Dumnezeu. Acesta este și motivul pentru care acum revelarea naturii lui Dumnezeu și a dragostei Tatălui nu cunosc limite. Nu a rămas nimic neîmplinit pentru caracterul sfânt al lui Dumnezeu. Tot ce El simte față de păcat s-a descărcat asupra Domnului Isus. Ca urmare acestui fapt, tot ce este în El ca Dumnezeu și Tată se îndreaptă spre favoarea noastră; căci după ce răul din noi a fost judecat așa de desăvârșit, Dumnezeu vrea acum să ne facă cunoscut satisfacția Sa desăvârșită cu privire la lucrarea de răscumpărare a Domnului Isus, nu numai ca Tată, ci și ca Dumnezeu.

Așa a devenit posibil ca Domnul Isus să spună ucenicilor Săi astfel de cuvinte. Ei L-au cunoscut cum El S-a adresat Tatălui Său, atunci când nimeni nu a avut compasiune cu El în durerile Sale, când El, »Omul durerii« era în lumea aceasta, când a înfăptuit lucrarea de ispășire a păcatelor. Ei au privit cum El a vorbit cu Tatăl înainte de ivirea zorilor zilei. Ei au

văzut cum El în noapte, în timp ce alții dormeau, a stăruit în rugăciune înaintea Tatălui Său. Ei știau cum orice nevoie omenească, orice durere omenească, pe care le întâlnea, atingea inima Lui și Îl mâna în rugăciune înaintea Tatălui Său (Matei 8). La cruce însă s-a văzut un alt adevăr și anume întrebarea, cum a gândit Dumnezeu cu privire la păcatele noastre. Aici păcatele noastre au fost puse în socoteala Lui. Nu că Dumnezeu era împotriva Lui, dimpotrivă, niciodată Domnul Isus nu a fost subiectul plăcerii nespuse de mari a lui Dumnezeu ca în momentul când El a purtat în trupul Său judecata asupra păcatelor noastre. Cu toate acestea natura sfântă a lui Dumnezeu cerea ca aceste suferințe ale Domnului pe cruce să fie nu numai simularea unei suferințe, ci că El realmente a îndurat mânia dreaptă a lui Dumnezeu și El a luat asupra Sa această judecată. Aceste suferințe erau așa de reale cum a fost mai înainte, în timpul vieții Sale, savurarea părtășiei neîntrerupte cu Tatăl.

Probabil acum vedem puțin mai clar, cât de minunat este conținutul mesajului pe care Domnul îl dă Mariei. Se poate spune, că toată taina venirii Fiului lui Dumnezeu în lumea aceasta se vede în acest mesaj. Desigur aceasta nu înseamnă că noi vom deveni părtăși la ceea ce Lui Îi aparține ca Persoană a Dumnezeirii. El este și a fost înainte de începutul tuturor lumilor singurul Fiu al lui Dumnezeu. Este clar, că noi nu vom putea avea parte cu El de aceasta. În privința aceasta El este pentru noi niciodată altceva decât subiectul adorării și al ascultării din dragoste. Dar El, Fiul lui Dumnezeu înainte de începutul tuturor lumilor, a fost născut în lumea aceasta și ca Fiu al lui Dumnezeu. El era Fiul lui Dumnezeu ca Om aici pe pământ, și așa ni-L prezintă evanghelia după Luca între oameni. Dar eu, ca și tu, noi eram copii ai mâniei. Fiecare din noi a fost din naștere și din fire un copil al mâniei. El dimpotrivă a fost Fiul lui Dumnezeu atât în natura Lui ca Om cât și ca Dumnezeu. »Sfântul, care Se va naște, va fi numit Fiul lui Dumnezeu.«

Era imposibil pentru Dumnezeu să aibă părtășie cu omul, așa cum este el. Dimpotrivă, omul stătea în totală contradicție cu Dumnezeu. Relația Domnului Isus cu Tatăl Său era dimpotrivă caracterizată de plăcere desăvârșită. Deoarece omul este un păcătos, el este prin sine însuși rău și stă sub mânie. Răscumpărarea însă eliberează pe cel care crede de tot răul și de toată mânia. Dacă răscumpărarea nu ar fi dat naștere la aceasta, și la mult mai mult, cum ar fi atunci posibil să acordăm încredere Cuvântului lui Dumnezeu? Ce sens ar avea toate atenționările Cuvântului permanent adresate credincioșilor? Se odihnește sufletul meu acum pe Cuvântul lui Dumnezeu, după ce el mi-a adeverit așa de mult crucea? Sunt eu convins pe baza autorității lui Dumnezeu, că asupra mea, cel care crede în Hristos, nu mai este nimic rău în ochii Săi, că totul, absolut totul a fost anulat? Eu nu vorbesc acum de experiența mea zilnică, căci este de la sine înțeles, că fiecare, care are conștiință, simte inima sa rea, și tocmai pentru că suntem credincioși simțim și mai mult. Cu cât cunoaștem mai mult dragostea Sa, cu atât mai mult vom detesta păcatul. Tocmai pentru faptul că noi nu mai suntem judecați pentru păcatele noastre, ar trebui să condamnăm păcatul și mai aspru. Dacă noi am mai fi judecați pentru el, am pieri. Prin urmare lucrarea lui Hristos ne face să condamnăm deja acum păcatul. Se poate spune că fiecare creștin este responsabil să aplice deja acum sentința de judecată a lui Dumnezeu asupra păcatului. Aceasta este desigur valabil mai întâi cu privire la noi înșine. Dar apoi și cu privire la toți ceilalți, la care noi vedem răul și care poartă numele lui Hristos și cu care noi suntem uniți ca mădulare ale trupului Său; căci dacă undeva păcatul este demn de detestat, atunci aceasta este la copiii lui Dumnezeu. Tocmai aici este necesară mângâierea răscumpărării și puterea Duhului Sfânt.

Ar trebui să ținem seama de ceea ce spune Domnul Isus aici. Nu este vorba nici de simpla iertare a păcatelor, și nici de nașterea din nou. Sunt mulți creștini care niciodată nu depășesc o anumită măsură de binecuvântare – ei au viața din Dumnezeu. Pare ca și cum ei niciodată nu înțeleg relația nouă a harului în care au fost aduși. Noi am văzut în mesajul Domnului Isus adresat ucenicilor, baza și forma acestei relații noi a credincioșilor atât cu Dumnezeu cât și cu Domnul Isus. »Spune fraților Mei, că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.« Eu am voie să privesc în sus ca unul de care Domnul Isus nu Se rușinează să-l numească frate al Lui. Eu am voie să privesc în sus și văd pe Tatăl Său și Tatăl meu, pe Dumnezeul Său și Dumnezeul meu, având deplina certitudine că am fost adus aproape de El în deplina valoare și intimitatea cordială a Domnului Isus Însuși și că lucrarea de răscumpărare, pe care El a făcut-o și pe care Dumnezeu a primit-o, este baza mântuirii mele și a tuturor binecuvântărilor. În harul Său față de noi Dumnezeu lasă oarecum să se facă dreptate acestei lucrări a Domnului. Merg eu prea departe când afirm că ar fi nedrept din partea lui Dumnezeu, dacă El nu ne-ar privi și nu ne-ar primi în felul acesta, așa cum Domnul Isus exprimă în aceste cuvinte? Cu siguranță nu era un răspuns smuls de la Dumnezeu. Nu, era intenția proprie a lui Dumnezeu și plăcerea Lui. El dorea astfel de oameni, căroră El putea să le arate dragostea Sa; da, mai mult chiar, tocmai această relație de fii, și nimic mai puțin decât aceasta, voia El s-o vadă bine întemeiată. El a privit la Fiul Său ca Om pe pământ – acum este de parcă El ar spune: „Eu trebuie să am fii; Eu trebuie să am suflete, care odinioară au fost păcătoși, dar acum sunt copiii Mei. Odinioară am avut un popor, dar cu toată bunătatea Mea ei au fost așa de răi și de infami, cum numai păcatul poate face pe oameni; acum însă vreau prin har să am un popor nou, să alcătuiesc o familie pentru Mine, o familie, care nu este din lume, cu toate că este în lume.”

Acum Dumnezeu în dragostea Sa este preocupat cu lucrarea înfăptuită la cruce și cu învierea, pentru care crucea este premisa. În aceasta constă sensul relației în care trebuie să stea cei chemați la aceasta. Domnul Isus îi recunoaște ca frați ai Săi, și anume după moartea Sa și după învierea Sa. De ce ei nu au fost frații Lui și înainte de cruce? Cum se face, că atât raționalismul cât și ritualismul (religiozitatea legalistă), cu toate că sunt în totală opoziție unul cu altul, văd totdeauna numai relația noastră față de Domnul Isus ca Om aici pe pământ (înainte de cruce)? Din simplul motiv, că nici raționaliștii și nici oamenii religioși nu cunosc cu adevărat pe Dumnezeu și nu condamnă păcatul potrivit cu adevărul. Fără îndoială ei vorbesc mult despre aceste două lucruri. Dar noi știm, că se poate ușor vorbi mult despre aceasta, fără ca această vorbire să fie însoțită de realitate. Această realitate constă în aceea, că eu trebuie să mă plec sub judecata lui Dumnezeu asupra păcatului, așa cum ea a avut loc la cruce. Dacă nu este așa, atunci toate gândurile mele cu privire la Dumnezeu și la păcat deviază total de la adevăr. Crucea lui Hristos este singura bază pentru o relație sfântă cu Dumnezeu, pentru părtășia cu El, așa cum ea corespunde gândurilor Lui.

În acest context este probabil bine să amintim de așa-zisul „irvingianism”. Nu sunt atât de mult surescitățile exagerate, prorociile false ale idolatriei bisericești ale acestei mișcări, care ar trebui să umple cu întristare pe orice copil al lui Dumnezeu. Este desigur dureros să se găsească astfel de lucruri la aceia care poartă Numele lui Hristos. Ceea ce face deosebit de rea această chestiune, este că Persoana lui Hristos este dezonorată, pentru a dovedi unitatea Lui cu noi și compasiunea Lui cu noi. Se spune: deoarece noi aveam o natură păcătoasă și realmente am păcătuit, Hristos a trebuit, pentru a deveni una cu noi, să consimtă omenescul nostru în starea pătată în care suntem. Aceasta a fost ideea principală a lui Irving; și deoarece

prin aceasta Hristos a fost degradat, orice posibilitate de mântuire a fost făcută imposibilă. Aceasta are urmări nemijlocite, fără să ținem seama de restul influențelor dăunătoare ale acestei dogme deviate, că nu se ia în considerare judecata dreaptă a lui Dumnezeu la cruce ca bază a mântuirii noastre. Întruparea Domnului Isus ia locul lucrării Sale de mântuire. Domnul Isus este privit pe drumul smereniei Sale ca fiind unit cu noi, în loc să se recunoască că noi suntem uniți cu El în cer. Numai acesta este creștinismul adevărat, este rodul jertfei Sale, prin care El a îndepărtat păcatul.

Să confunzi întruparea Domnului și unitatea noastră cu El este rătăcire și o viclenie a dușmanului. Această rătăcire se găsește nu numai într-un sistem așa de excentric cum este irvingianismul. Ea se găsește în orice formă de dominare preoțească, în orice ritualuri, indiferent cum ar vrea să se numească un sistem de preoți și rânduiești pământești. Astfel de sisteme se găsesc nu numai în anumite țări, ele s-au răspândit pretutindeni, și eu nu mă îndoiesc deloc că la sfârșit acestea vor conduce la catastrofa Babilonului. Pe ce bază accentuează aceste sisteme că unirea noastră cu Hristos constă în întruparea Sa? Ei spun că Domnul Isus, atunci când El a fost aici jos pe pământ, a fost sub Lege. El a recunoscut Templul, El a mers la sărbători, El a recunoscut jertfele, preoții și poporul. Desigur El a făcut aceasta, și din acest motiv adepții sistemelor, despre care eu vorbesc, vor ca creștinii, sau în orice caz lumea creștină, astăzi să aibă temple, să aducă jertfe, să serbeze sărbători, să țină posturi, să recunoască diferența dintre preoți și laici. Aceasta nu este nimic altceva decât un iudaism nou. Ei nesocotesc adevărul Scripturii și se îndreaptă spre sărăcicioasele „elemente ale lumii”, în care desigur Hristos este văzut ca model, dar care acum toate au fost pironite pe cruce. Ei gândesc, că aceste modele și umbre readuse la viață sunt veritabila adorare creștină, și că starea dinainte de cruce ar fi calea prin care creștinii devin una cu Hristos.

Scriptura leagă fără excepție unirea noastră cu Capul glorificat cu moartea Sa, cu învierea Sa și cu înălțarea Sa la cer. Ca urmare unirea noastră cu Hristos nu este nicidecum în carne, ci totdeauna în duh. »Dar cine se lipește de Domnul este un singur duh cu El« (1 Corinteni 6). Departe de a fi „un trup”, acest loc din Scriptură exprimă direct opusul unor astfel de concepții. „Un trup” în acest capitol are un sens foarte rău. Desigur Domnul în carne stătea în legătură cu Israel, nu cu noi. Întruparea Lui are semnificație mare; dar unitatea, unitatea trupului cu Capul nu este văzută niciodată în Scriptură ca rod al întrupării Sale. Este fără îndoială adevărat: dacă Hristos nu ar fi luat trup de carne, atunci nici nu ar fi unitate cu El. Însă Scriptura învață că unirea noastră cu El are loc după lucrarea de răscumpărare și ea constă în aceea, că noi suntem mădulare ale trupului Său, după ce El este acum glorificat în cer.

Deci cu toate că El a fost Om adevărat, ca oricare alt om, El a luat trup de carne și sânge într-un fel cu totul diferit de ceilalți oameni. Fără îndoială El a luat parte la ele printr-o lucrare supranaturală a Duhului Sfânt, total despărțit de orice păcat, »ispitit în toate, asemenea nouă, dar fără păcat«. În El nu numai că nu erau *păcate*, ci în El nu era nici un *păcat*. În El nu era nici o pornire, nici o înclinare, nici măcar o luptă cu păcatul – totul era bun și sfânt. Eu sunt mulțumitor că general cunoscuta mărturisire de credință a creștinătății, ca de exemplu mărturisirea de credință atanzică și altele, recunosc aceasta public. Chiar dacă ele sunt un simplu bastion omenesc, totuși prin aceasta oamenii din țările acelea aud adevărul. În orice caz aceste mărturisiri de credință exprimă că umanitatea nepătată a Domnului Isus este temelia esențială a oricărei drepte-credință.

Deci această umanitate curată, nepătată a Domnului Isus era necesară, ca să arate pe acest pământ pe Unul, care este Omul desăvârșit și Persoana divină, Fiul lui Dumnezeu. Dar ca să ne aducă cât se poate de aproape în legătură cu Dumnezeu, trebuia înfăptuită lucrarea de răscumpărare. Nimic mai puțin decât aceasta a fost scopul și rezultatul lucrării de răscumpărare. Căci dreptatea lui Dumnezeu, care dacă nu ar fi fost crucea ar fi trebuit să ne judece fără cruțare, ne așează acum într-un mod deplin justificat înaintea lui Dumnezeu în aceeași poziție ca și Hristos Însuși, în măsura în care aceasta este posibil. Ce bun și ce înțelept este Dumnezeul nostru! Ce mare este puterea morții și învierii lui Hristos! Ele îndreptățesc pe toți credincioșii să aibă parte împreună cu El de propria Lui poziție ca Fiu al lui Dumnezeu și ca Om înviat, și ei au voie să savureze deja acum aceasta în puterea Duhului Sfânt. Noi vrem – așa cum am spus – să nu uităm locul Său deosebit ca Fiu și ca subiect al adorării veșnice, dar este însă fapt, că El ne dăruiește acum să fim ca fii subiecte ale plăcerii și sentimentelor Tatălui. Prin aceasta noi stăm într-o relație mult mai apropiată și mai intimă, decât dacă noi am fi numai sfinți și membrii ai unui popor care posedă privilegiile pământești speciale. Aceasta este ceea ce Domnul Isus clarifică aici în primul rând.

Dar aici se găsește mai mult. În seara aceleiași zile Domnul Se află în mijlocul alor Săi. Prin aceasta ajung la tema despre care doresc să vorbesc în seara aceasta. Primul cuvânt din gura Lui este: »Pace vouă!« Ce cuvânt prețios! Nu era iertarea păcatelor, oricât de binecuvântată este ea, ci: »Pace vouă!« Pace este mult mai mult decât iertarea păcatelor. »Și după ce a zis aceasta, le-a arătat mâinile și coasta Sa.« Ele le-a arătat semnul și dovada că El Și-a vărsat sângele la cruce, prin care El a făcut pace. »Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul.« După aceea El repetă cuvintele »Pace vouă!« Numai că de data aceasta cuvintele trebuie înțelese mai puțin personal și mai mult în legătură cu ceea ce adaugă El: »Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și *Eu* pe voi.« Prima dată acest salut a servit la bucuria și încurajarea lor. La a doua adresare Domnul îi introduce în slujba lor; El îi trimite cu acest mesaj de pace la alții. Ei au voie să plece în puterea nouă a acestei păci. Așa cum Tatăl L-a trimis pe El, Fiul, tot așa El, Fiul, îi trimite pe ei; totdeauna El vorbește conștient ca Fiu al lui Dumnezeu în părtășie cu Tatăl.

Însă El adaugă un semn foarte remarcabil: »Și spunând acestea, a suflat peste ei și le-a zis: „Primiți Duh Sfânt!”« Probabil aici sunt mulți care au auzit despre corespondența care a avut loc nu demult cu privire la acest loc din Scriptură. Ea a arătat câte păreri diferite domină chiar între conducătorii aceluiași sistem religios cu privire la acest loc din Scriptură. Cu toate acestea mulți dintre cei prezenți aici vor fi uimiți, cât de total de nesiguri și neclari sunt așa-numiții teologi, și că ei sunt de acord numai cu faptul că părerile lor rămân foarte departe de adevăr. Voi însă, care sunteți obișnuiți să citiți Cuvântul lui Dumnezeu cu încredere, că Dumnezeu vă învață prin Duhul Sfânt, nici nu vă dați seama cum oameni, care au un nume în creștinătate, cât de mult se pot rătăcii. De unde vine această incapacitate de a înțelege și de a da mai departe sensul gândurilor lui Dumnezeu prezentat așa de clar prin cuvintele Domnului? Cum se face că astăzi, după mai mult de 1800 de ani de când au fost rostite aceste cuvinte, nu se aude nimic mai bun decât părerile lipsite de maturitate ale părinților bisericii sau presupunerile copiilor lor?

Sunt două teorii contradictorii. Una spune că Domnul Isus instaurează aici un fel de autoritate preoțească, pe baza căreia aceia cărora El Se adresează aici și urmașii lor păstrează dreptul să ierte păcatele în Numele Său tuturor aceluia care își mărturisesc sincer păcatele. Doresc să prezint această concepție pe cât se poate de favorabil. Desigur, toți sunt de acord, că

în anumite împrejurări se pot face greșeli, prin care în cele din urmă iertarea poate fi anulată, dar ei afirmă totuși, că Domnul Se declară de partea slujitorilor Săi, dacă inima omului respectiv este sinceră. Aceasta înseamnă: El permite pe baza acestei misiuni ca păcatele să fie iertate prin anumite unelte autorizate de El, și aceasta până la sfârșit. Cealaltă direcție dimpotrivă spune: „Nu! Total greșit! Aici este vorba de forța supranaturală de a face minuni. Dacă cineva astăzi are pretenția, că poate elibera pe alți oameni de păcatele lor, de ce atunci el să nu poată curăța leproși și să învieze morți? De ce atunci el să nu facă și celelalte minuni, pentru care Domnul a dat putere ucenicilor Săi?” Nu este uimitor, că creștini vin la noi cu astfel de teorii, care sunt așa de îndepărtate de adevăr? Eu consider una tot atât de nesatisfăcătoare ca și cealaltă. Chiar și ultima concepție, care este susținută de partea evanghelică, este în concordanță cu punctul cel mai rău din prima tendință, în timp ce ele sunt total absurde și ocolesc adevărul, prin aceea că ei introduc facerea de minuni într-un loc din Scriptură care nu are absolut nimic cu aceasta. Căci este foarte clar, că potrivit cu această expunere de idei aceia care pot vindeca leproși și pot învia morți, au și dreptul să elibereze oameni de păcate. Eu combat cu hotărâre, că a fost vreodată dreptul ucenicilor să acorde o astfel de iertare a păcatelor. Fie că privim teoria catolică, ori pe cea evanghelică, este greu de spus care din cele două este mai îndepărtată de Scriptură.

Vreau eu să spun prin aceasta, că acest loc din Scriptură nu are un sens clar? Absolut nu! Cheia pentru înțelegerea acestui verset este învierea Domnului; despre aceasta este vorba aici. Dacă s-ar cunoaște mai bine Domnul Isus și puterea învierii Sale, atunci s-ar înțelege mai bine și rodul învierii Sale. Neștiința cu privire la privilegiile învierii, pe care le avem, lasă pe oameni, indiferent de ce parte stau ei, în întuneric cu privire la ce este revelat aici. Să observăm: După ce Domnul a trimis pe ucenicii Săi în pace, El a suflat asupra lor. Nu cunosc nici un alt loc din Scriptură la care s-ar putea referi versetul nostru, decât numai unul; și față de acesta el stă într-un contrast remarcabil, dar foarte instructiv. Dacă studiem Geneza capitolul 2, observăm o diferență: Iehova Dumnezeu a creat pe om altfel decât pe animale. Când El a creat multele animale, păsări, animale târătoare, etc., fiecare din ele a devenit un »suflet viu« prin simplul fapt că El le-a dotat corect cu toate organele lor. Cu omul a fost altfel. Omul, așa cum știm, a fost creat din țărâna pământului, dar prin aceasta nu a devenit un suflet viu. Între om și oricare altă ființă creată este o diferență esențială.

Această diferență constă nu numai în aceea că toată lumea animală a fost supusă omului, ci mult mai mult în aceea că numai omul a primit viața direct de sus, de la Dumnezeu. »Domnul Dumnezeu i-a suflat în nări suflare de viață, și omul a devenit un suflet viu.« Nici o altă ființă nu a devenit în felul acesta un suflet viu, numai omul a ajuns să savureze suflarea lui Iehova Dumnezeu. Aici este adevărata origine a nemuririi sufletului; și din acest motiv numai omul este direct răspunzător înaintea lui Dumnezeu și trebuie să dea socoteală Acestui Dumnezeu, care i-a dat suflet și duh, despre ce a făcut în trup. Cu toate că animalele au suflet, sufletul lor merge în jos, nu în sus la Dumnezeu, căci Dumnezeu n-a suflat niciodată peste animale. Principiul de viață al unui animal trece, căci în acest caz este vorba numai de ceva care potrivit voinței lui Dumnezeu stă în legătură numai cu o însușire trupească. În consecință un animal neînțelept dispăre când moare. La om însă este un suflet și un duh, ambele sunt și rămân diferite de trup în ceea ce privește originea lor și ambele stau într-o legătură mult mai strânsă cu Dumnezeu. Drept urmare sufletul are nemurirea, în timp ce trupul natural, care trăiește aici pe pământ, nu o posedă. Trupul cu viața lui naturală a venit la existență prin voia lui Dumnezeu, nemurirea aparține însă de neșters naturii sufletului și duhului. De aceea la

înviere trupul omului va fi trezit, ca să fie iarăși unit cu sufletul său și cu duhul său, și în felul acesta fiecare din noi va da socoteală lui Dumnezeu.

Deci aici Domnul Isus stă înaintea privirii noastre și unește – cum este specific acestei evanghelii – cele două elemente: El este Om, aici este Omul înviat. Dar El este și Domnul, Dumnezeu, așa cum spune Toma scurt timp după aceea: »Domnul meu și Dumnezeul meu!« El este Acela care în propria-I Persoană unește natura lui Dumnezeu și natura specifică omului. El stă aici ca Omul înviat, »Omul al doilea«, în prima zi a săptămânii, și ca Duh dătător de viață suflă peste (textual: *în*) ucenicii Săi. Acest Duh este Duhul lui Hristos Isus înviat dintre morți. Este Duhul Sfânt, Duhul acestei vieți de înviere, puterea acestei vieți noi, ceea ce Domnul ca și Cap al unei familii noi face cunoscut membrilor acestei familii. Ei au crezut în El și prin aceasta aveau viața veșnică. Acum ei aveau viață din belșug.

Aceasta este deci schimbarea deosebit de importantă, care a avut loc aici prin acest fel de a proceda al Domnului Isus Hristos. Eu mi-aș putea imagina, că sunt oameni care spun: „Când cineva primește viața veșnică, ce mai contează atunci, dacă există o viață de înviere? De ce învierea Domnului Isus trebuie să fie așa de caracteristică pentru aceasta?” S-ar putea ca mulți să nu poată vedea bine aceasta. La aceasta doresc să spun, că o biruință deplină este cu totul altceva decât o viață plină de luptă cu moartea, decât o viață de luptă sub porunci, o viață de luptă cu răul din jur, în năzuința după bine, și totuși o viață plină de înfrângeri; în care se încearcă să se evite răul și totuși totdeauna cumva ajungi să-i cazi pradă. Tocmai aceasta este starea unui om care încă nu a avut parte de puterea eliberatoare. Pentru un credincios însă această luptă s-a terminat, cel puțin în măsura în care el cunoaște noua poziție și o ocupă, în care el a fost așezat prin moartea și învierea Domnului Isus. Viața, pe care eu o primesc acum în Domnul Isus, nu este o viață sub Lege, este o viață care nu are nimic a face cu pământul și cu rânduielele lui. Este viața Aceluia care mi-a dăruit pace desăvârșită cu Dumnezeu. În acest sens Domnul Isus suflă în ucenicii Săi, ca să le-o dea în forma cea mai concentrată și în toată puterea ei, ca să le prezinte caracterul nou al vieții, pe care ei o aveau deja, - și anume, că viața, pe care ei o trăiau acum în trup, era în realitate o viață trăită prin credința în Fiul Însuși. »Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.« Aceasta s-a exprimat prin simplul fapt, că Domnul Isus a suflat în ei. Ei au devenit părtași Lui, așa cum El stătea acum înaintea lor ca Cel înviat. Ei aveau voie să ia parte la ceea ce era El, în mod deosebit la viața care era în El, după ce au fost rezolvate toate problemele și El a câștigat pentru ei o răscumpărare desăvârșită și le-a dat-o.

Cu privire la aceasta apostolul Pavel poate spune: »Acum deci nu este nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus.« Și de ce? »Căci legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții.« »Legea Duhului de viață«, o numește apostolul Pavel. Este exact ceea ce este relatat aici de Ioan, cum a fost dată ea. Era Duhul Sfânt – dar Duhul Sfânt ca Duh al vieții. Nu era Duhul puterii, care se manifestă exclusiv în facerea de minuni sau alte arătări de putere, - lucruri, care în ochii oamenilor apar mult mai mari. Și cu mult mai puțin era ceva samavolnic și arogant, ca și cum oamenii iau acum poziția lui Dumnezeu și pot afirma, că ei ar putea pe pământ să ierte păcate; nici un apostol nu a făcut aceasta vreodată. Este însă un privilegiu real astăzi, tot așa ca în ziua când Domnul Isus a înviat dintre morți. Ce a făcut atunci Duhul Sfânt nu era altceva decât că El a dat viață în puterea învierii Sale, prin Domnul Isus, Omul al doilea, care era înviat dintre morți.

Acesta este sensul expresiei »primiți Duh Sfânt«. Duhul Sfânt stă totdeauna în legătură cu viața pe care o dăruiește Hristos. Fără îndoială, totdeauna Hristos este subiectul credinței și El

dă viața; însă El dă viața prin acțiunea Duhului Sfânt. Dacă aceasta a avut loc în timpul vieții Sale pe pământ, sau are loc acum, totdeauna această viață stă în legătură cu Duhul vieții: El este puterea acestei vieți.

Domnul spune apoi mai departe: »Celor care le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor care le veți ține, vor fi ținute.« Unii vor întreba deci: „Acum crezi tu aceasta?” Desigur! Da, eu cred chiar, că voi creștinii aveți această putere și purtați responsabilitatea față de Dumnezeu, să practicați aceasta. Unii vor spune: „Dar aceasta este o pretenție prea mare, dreptul de a ierta păcate sau de a le păstra!” Și fără îndoială este așa. Cui vorbește Domnul în ziua aceea? Nu numai apostolilor, ci mult mai mult ucenicilor. »În seara aceleiași zile, cea dintâi a săptămânii, pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate de frica iudeilor.« Dacă ar fi fost vorba de un privilegiu care se limita la cercul mic al apostolilor, atunci cu siguranță s-ar fi făcut o aluzie în acest sens. Așa procedează orice om cu minte. Când regina, de exemplu, vrea să facă o comunicare miniștrilor ei, atunci ea nu va chema tot parlamentul. Acesta nu ar fi drumul corect. Dar dacă parlamentului trebuie să i se facă o comunicare din partea reginei, la cine se va adresa atunci regina? Dacă mesajul este pentru tot parlamentul, atunci acesta va fi chemat să se strângă, și așa este aici. Domnul nostru se adresează ucenicilor Săi; da, El Se referă la toți. De îndată ce noi luăm Cuvântul în felul în care este scris, vedem clar că ceea ce spune El îi privește pe toți. Nimeni nu va vrea să afirme, că viața de înviere a Domnului Isus este numai pentru cei doisprezece. Sau crede cineva cu adevărat, că pacea, pe care Domnul o vestește așa de solemn și repetat, ar fi fost valabilă numai pentru apostoli? Desigur nu – cu toate că apostolii aveau parte de ea și savurau această pace adânc în sufletele lor.

Făcând total abstracție de darurile de har deosebite și de acțiunile de putere, pe care Domnul le dă unor frați, există și o autoritate deosebită de a constitui adunări și de a le conduce, în care Numele Său este recunoscut și cunoscut. Scriptura acordă apostolilor o autoritate deosebită, când este vorba să pună temeliile pentru aceasta. Ei acționau dând orientare în problemele de bază și de administrare, referitoare la noua mărturie. În evanghelia după Ioan însă lipsesc toate „funcțiile”, căci expresia apostol nici nu se întâlnește. Duhul, forma și conținutul acestei evanghelii sunt dedicate a ceea ce este lăuntric, esențial și neschimbabil. Vom vedea îndată, că tocmai în acest loc din Scriptură este scos în evidență caracterul propriu-zis al adevăratului creștinism, pe care îl are înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. De aceea din mai multe motive sunt convins că împlinirea acestor cuvinte ale Domnului nu ar trebui s-o căutăm în ceva care se referă numai la apostoli personal sau la unii urmași ai apostolilor. Și cu atât mai puțin se pot aplica la exercitarea funcției de prezbiter sau supraveghetor, ca și cum aceștia ar fi delegați oficial să ierte păcate sau să le țină, așa cum cu toată certitudinea se presupune de anumite corporații religioase. În realitate Domnul Isus are aici pe „ucenici” ca atare înaintea Sa și lor le face parte de Duhul; El îi însărcinează cu această mare misiune.

Nu ne oferă istoria inspirată, nu ne dau epistolele apostolilor nici o lumină, cum au înțeles apostolii aceste cuvinte ale Domnului și cum trebuie să le înțelegem noi? Să luăm de exemplu pe aceia care s-au întors la Dumnezeu în ziua de Rusalii și alții, pe care Domnul din timp în timp i-a adăugat: prin cine au fost iertate păcatele lor? Ei nu au fost mulțumiți să creadă Evanghelia numai pentru ei înșiși; ei au spus mărturisirea lor cu privire la Numele Domnului și aceluia care au devenit creștini înaintea lor, și acesta este un punct foarte important. Eu nu am nici un drept, să mă numesc creștin numai pe baza părerii mele proprii, pe care eu o am

despre mine, pe baza sentinței mele despre credința pe care o mărturisesc. Eu trebuie să prezint mărturisirea mea aceluia care au fost în Hristos înainte de mine. Pe cât de minunată a fost chemarea lui Pavel, nici el nu a făcut excepție de la aceasta. El a fost botezat de un oarecare ucenic și după aceea el a fost primit de ceilalți. Aceasta este foarte mângâietor și instructiv, și este o aroganță să se treacă cu vederea aceasta, sau să se diminueze. Cu cât credința unui om este mai reală, cu atât el este mai gata să lase credința lui să fie verificată de alții. Chiar și apostolul Pavel a trebuit mai întâi să guste, că aceasta este uneori amar, căci erau unii care nu se încredeau în el. Deci dacă acest valoros slujitor al Domnului nu a fost cruțat să trebuiască să treacă printr-un mic examen, atunci cu siguranță nici unuia dintre noi nu i se cuvine să fie așa sigur de mărturisirea lui personală, ca să nu dăm puțin înapoi din importanța noastră proprie și nu am putea să ne supunem voii Domnului spre binecuvântarea Adunării. Gândește numai cum ar putea dușmanul să se folosească, dacă fiecare, independent de alții, ar vrea să se declare și să afirme că este creștin. Este bine să fim supuși unii altora, și anume chiar de la început în frica lui Dumnezeu, care este mai înțelept decât oamenii, și care prin aceste cuvinte ne-a făcut cunoscut voia Sa.

Dacă noi acceptăm scrierile apostolilor ca și comentariu la cuvintele Domnului din evanghelia după Ioan, vom găsi că ei le-au înțeles așa și le-au practicat așa. Dacă cineva mărturisește că se întoarce la Dumnezeu cu pocăință și credință, dacă el crede în Numele Domnului Isus, atunci nu este suficient că cu privire la mântuirea sufletului său el se odihnește în credința în Mântuitorul. Eu trebuie »să mărturisesc cu gura și să cred cu inima«. Desigur această mărturisire poate avea loc și înaintea lumii, și trebuie să aibă loc; dar în primul rând este treaba aceluia care mai înainte au mărturisit Numele Lui, ca să verifice veridicitatea mărturisirii mele. S-ar putea ca eu, când depun o astfel de mărturie, să mai tolerez ceva la mine, care dezonoarează pe Hristos. S-ar putea ca eu să trec cu vederea ceva care este dăunător sufletului meu și este o poticnire pentru ceilalți. Apoi urmează îndeplinirea atât de necesară a responsabilității aceluia care au crezut înaintea mea, căreia Scriptura îi acordă o valoare așa de mare, prin aceea, așa cum se spune în epistola către Romani capitolul 15, că ei conduc spre onoarea lui Dumnezeu. Este deci o realitate că în anumite cazuri ucenicii au asigurat pe oameni de iertarea păcatelor, în timp ce în alte cazuri ei au refuzat iertarea. Ei au primit cu simplitate și cordialitate oameni în mijlocul lor. Ei au recunoscut ca frați pe aceia care până atunci au trăit în tot felul de păcate, și care acum deodată – probabil într-o oră – s-au întors la Dumnezeu. Nu era de cea mai mare importanță, că în această lume era un cerc de oameni, pe care Domnul Însuși l-a chemat și căruia El i-a acordat o anumită autoritate, să verifice pe acești mărturisitori cu privire la veridicitatea mărturiei lor, un cerc, constituit din oameni, care aveau viața Sa proprie, și anume pe Duhul lui Dumnezeu ca putere a unei vieți de înviere care se revărsa în afară?

Pe un adevărat copil al lui Dumnezeu aceasta nu-l va dezavantaja cu nimic; dimpotrivă, va fi o mare îmbărbătare pentru el, el se va bucura de aceasta; căci prin buna primire din partea altora el va fi întărit în continuare. Chiar și îngerii, și nu numai oamenii jos pe pământ, se bucură în prezența lui Dumnezeu de pocăința unui păcătos. Dar în cazurile în care ceva nu este cu totul clar, în care ceva dormitează în ascuns, sau în care se arată că se dorește să se introducă pe ascuns lucruri greșite, această verificare înseamnă o importantă măsură de prevenire.

Găsim deci că Adunarea lui Dumnezeu a acționat în acest Duh. Ei au iertat și au ținut păcate. Eu nu vorbesc acum de cazul solemn sever, în care un om cade deodată mort, ci de

exemple care ne arată cum aceia care au păcătuit au fost dați afară și cum ei, după ce s-au pocăit, au fost reprimiți public. Avem apoi cazul în care cineva a fost primit și ale cărui păcate au fost iertate public, dar care apoi a fost totuși exclus ca rău (1 Corinteni 5). Ambele epistole către Corinteni ilustrează deci ambele aspecte. »Este destul pentru omul acesta pedeapsa care i-a fost dată de cei mulți; așa că, dimpotrivă, ar trebui să-l iertați și să-l încurajați, ca să nu fie copleșit de prea multă mâhnire. De aceea, vă îndemn să-l asigurați de dragostea voastră.« (2 Corinteni 2,6-8) Găsim deci ambele aspecte, pe de o parte iertarea păcatelor, pe de altă parte păstrarea păcatelor. Sunt convins că unul din motivele pentru care creștinii au greșit cu privire la despărțirea necesară față de lume și prin aceasta nu au umblat în puterea bucuriei creștine și nu au fost un izvor de binecuvântare pentru alții, constă în aceea că ei au desconsiderat această responsabilitate, privind-o ca sarcină a unui delegat oficial dintre ei sau ca o putere demult dispărută.

Ce trist! Motivul pentru aceasta este atât evident cât și umilitor. Biserica nu a păstrat locul ei de popor pus deoparte, dotat cu dragostea și slava Domnului Isus. Considerând că practică dragostea, au primit pe oricine. Dar o astfel de practicare a dragostei nu ajută niciunui necredincios, și nici la cei credincioși nu trebuie să se aplice. Ca urmare a acestui fapt au fost surpate marile pietre de hotar publice ale harului și sfințeniei. În felul acesta simpla pretenție, că păcatele trebuie ori iertate ori păstrate, este de cei mai mulți batjocorită sau ignorată – cu excepția oamenilor superstițioși; dar aceștia privesc aceasta ca privilegiu al preoților lor.

În contrast cu aceasta doresc să accentuez, că aceste cuvinte ale Domnului din evanghelia lui Ioan obligă pe fiecare adunare de creștini din lumea aceasta să recunoască public ce lucrează harul, prin aceea că aceia care depun o mărturie satisfăcătoare sunt primiți, și aceia care nu se recomandă conștiinței credincioșilor sunt respinși public. Dar să-mi fie permis, să spun cu toată insistența, că piatra de încercare pentru primire nu este o anumită măsură de înțelegere. Desigur atât mie cât și altora nu ni se cuvine să prețuim puțin înțelegerea spirituală, căci cu siguranță ea își are locul ei, timpul ei și valoarea ei. Dar un lucru este clar: ceea ce Domnul Isus a insuflat ucenicilor Săi, nu a fost înțelegere, ci propria Lui viață de înviere, și El vrea ca noi să recunoaștem această viață și la alții. Ar trebui să facem aceasta la aceia care vin la noi - »El va adus la viață împreună cu Sine, iertându-ne toate greșelile« (Coloseni 2). Prin aceasta desigur nu vreau să spun că noi odată cu recunoașterea vieții noi în Hristos trebuie să acceptăm și ce este păcătos. Dar noi suntem obligați să primim oile și mieluşei lui Hristos și să ne comportăm cu gingășie cu greșelile lor, care deseori sunt rodul unei poziții false sau al unei învățături rele. Să fim vigilenți să nu facem prin aceasta jocul dușmanului, ca noi numai de formă problema primirii unor astfel de suflete s-o confundăm cu progresul în umblare sau în învățatură. Să ținem cu tărie la principiul mare și simplu, dar nespus de valoros, că Domnul Isus insuflă ucenicilor Săi Duhul propriei Sale vieți de înviere. Noi trebuie să tratăm pe cei mai slabi ca parte a adunării de creștini. Dar pe de altă parte să nu ne dăm înapoi de a respinge pe aceia a căror mărturisire nu corespunde onoarei Numelui Domnului Isus. Dacă cineva posedă cu adevărat această viață de înviere a Domnului Isus, atunci trebuie să ne așteptăm din partea lui să aibă totodată și o sfințire practică cu o conștiință curățită, că el judecă totul după etalonul lui Hristos, așa după cum Hristos este izvorul tuturor binecuvântărilor lui. Hristos trebuie să stea totdeauna înaintea sufletului său. Așa cum Numele Isus este singurul pașaport valabil pentru oricine posedă viața veșnică, tot așa în același Nume noi avem dreptul de a respinge primirea, când onoarea Lui este lezată. Fie ca Domnul Isus să fie pentru noi toți ceea ce El este în realitate – Etalonul desăvârșit și unic. Când Hristos este cu adevărat recunoscut și

onorat, atunci totul este bine și sigur și binecuvântat. Orice încercare de a uni pe Hristos cu păcatul este catastrofal. Noi trebuie să îndepărtăm de la noi orice gând, că noi avem pe Hristos și totodată ne putem juca cu păcatul; căci nimic nu este pentru Dumnezeu mai odios decât aceasta. De aceea este așa de important să-L punem permanent înaintea ochilor noștri, altfel ajungem să fim ispitiți să reintroducem metode bisericești și teorii pe care le-am părăsit. Sunt convins că orice teorie bisericească este falsă, dacă ei i se permite în vreun fel oarecare să întunece valoarea lui Hristos. Dar eu sunt categoric împotriva, dacă cu oamenii care se află într-o poziție bisericească falsă se acționează tot așa ca și când este vorba de onoarea lui Hristos sau de păcate evidente. Dar dacă dimpotrivă este vorba numai de tolerarea chiar și tacită a unei învățături care lezează pe Domnul Isus – dacă cineva nu aduce învățătura lui Hristos, aceasta duce la ruină. Bărbatul ar putea să apară în ceea ce privește adevărul bisericesc așa de sănătos și drept credincios ca un apostol. El ar putea imediat să explice orice învățătură nou-testamentală; dar la ce folosesc toate acestea, dacă se aduce pagubă Numelui lui Hristos? Dar dacă Hristos este subiectul sufletului, chiar dacă mărturisitorul acestui Nume are relativ puține cunoștințe, totuși noi știm că Hristos i-a insuflat viață, și este foarte clar cum trebuie să ne comportăm, dacă suntem supuși Domnului. Să primim din inimă în Numele Său pe unul ca acesta. Este sarcina adunării să primească pe un astfel de mărturisitor și să-l ajute mai departe; căci unde pot primi ei mai multă lumină, unde pot fi întăriți genunchii slăbănogiți, dacă nu în Adunarea lui Dumnezeu? Dar dacă așteptăm cu primirea, până când acesta a progresat, atunci facem imposibilă această maturizare dorită, și noi înșine pierdem din vină proprie locul unde este privilegiul și obligația noastră de a ajuta pe unii ca aceștia. Eu cred că Biserica lui Dumnezeu este stâlpul și temelie adevărului. Numai acolo poate fi învățat adevărul, unde se umblă în adevăr. Aceia, pe care i-am amintit, care au primit pe Domnul Isus, Îl au înălăuntrul lor, în inima lor; ei ar trebui să-L aibă și în exterior în frații și surorile lor. Pot să am pretenții mai mari pentru mine decât acestea? De ce atunci atâta reținere?

Domnul să ne facă capabili să înlăturăm cum se cuvine greutățile; El să ne pregătească să primim cu inimi pline de bucurie acele suflete a căror evlavie în învățătură și umblare nu poate fi pusă la îndoială. Prin aceasta nu vreau să spun pe toate sufletele care spun că ele cred în învățătura justificării prin credință; cu această învățătură și cu predicarea ei este legat mult rău. Însă aceste cuvinte ale Domnului Isus sunt o prescripție obligatorie, și noi suntem răspunzători să acționăm conform ei. Dacă mărturisim că suntem adunați în Numele Lui, atunci să se găsească la noi o prezentare clară și permanentă a locului nostru și a privilegiilor noastre. Acționarea noastră comună să fie tot așa de clară și fără echivoc pentru adevăr ca și umblarea noastră personală, - și anume, că noi avem pe Hristos și Îl prețuim, - că noi, deoarece Îl avem, suntem totodată obligați să iertăm păcate, sau dacă ceva nu poate fi unit cu Hristos, să nu le iertăm. Noi respingem pretenția că unul sau altul într-o formă oarecare ar avea funcția de mijlocitor între Dumnezeu și oameni. Niciodată adevărata Biserică nu și-a revendicat acest drept pentru sine și niciodată apostolii nu au năzuit după aceasta. Dar Domnul Isus a chemat clar pe ucenicii Săi, atât să ierte păcatele cât și să le păstreze. Am văzut cum s-a practicat aceasta în adunarea primilor creștini, nu cu privire la relația veșnică între Dumnezeu și suflet, ci în administrare ca slujbă pentru Domnul, prin aceea că cei adevărați au fost primiți iar cei falși au fost respinși, prin aceea că s-au deschis pentru oameni sau i-au exclus.